

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gavdendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. V. Tyrriorum & Sidoniorum decreta, de acceptandâ Religione, quae
miraculis confirmaretur, gratis fingit Caramuel.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

ret concedendi quidlibet vxori quod primùm petierit, impium id licet foret? sanè cùm per mulieres deprauatus fuit, id teste Scripturâ contigit, cùm mulieribus plus nimio addictus, *Admauit mulieres alienigenas multas. 3.R.11. v.1. Cùmque iam esset senex, deprauatum est cor eius per mulieres, vt sequeretur Deos alienos, nec erat cor eius perfectum coram Domino.* Seni itaque deprauatum est cor; non igitur deprauatum erat, tum cùm Ethnicas primùm duceret; quod tamèn proculdubio dicendum foret, si voluntatem absolutam habuisset, vxoribus concedendi quod primùm petierint, etiam si postulassent Idololatriæ propagationem. Et verò, si filia Pharaonis etiam voluntatem absolutam habuerit Idololatriæ propagandæ, mirum est distulisse petitionem suam, donec iam senex esset Salomon, neque quidquam à marito amoribus suis tam implicito interea postulasse. Illad enim necessariò dicendum est contigisse, vt per consequentiam realiter infallibilem, vt loquitur Caramuel, deprauatio Salomonis sequeretur.

29. Quod si, ne in iis ipsis quidem, qui re verâ à mulieribus Ethnicis ad Idololatriam distorti sunt, eiusmodi voluntas absoluta concedendi mulieribus quidlibet inueniatur, vbi quæto eam inuenit Caramuel pro futuris conditionatis peruersionibus? quomodo, inquam, voluntatem tam impiam affingit infinitis Israëlitis optimis & sanctissimis, qui alienigenas numquam duxerunt, de quibus tamen sacer textus affirmat, certissimè peruertendos eas si duxerint? Quod si eam voluntatem non habuerint, aliam Scientiam certè in Deo esse necesse est, quâ peruersionem illam & certissimè quidem futuram cognouerit, & prædixerit. Non igitur id dicat Caramuel clarissimum esse quòd inutilis sit Scientia media Diuina: nullam certè eius suppositiones & figmenta huic rei attulere claritatem.

S. V.

Tyriorum & Sidoniorum decreta, de acceptandâ Religione quæ miraculis confirmaretur, gratis fingit Caramuel.

30. Videamus portò an felicis grauissimo illi Christi testimonio, de Tyrijs & Sidonijs refutando, facem præferat, vt aliquid

Testimonium Christi proponitur.

luis

suis commentis afferat claritatis. Habetur id Matth. 11. his verbis, *Ve tibi Corozaim, ve tibi Bethsaida: quia si in Tyro & Sidone facte essent virtutes, quae facte sunt in te, olim in cilicio & cinere penitentiam egissent.* Nolo iam huic argumento diutius immorari, ut ex hisce Christi verbis, Scientiam mediam evidentissime confici demonstrem. Praclare id à præstantissimis Theologis peractum est. Cum Reuerendissimo Caramuele mihi iam res est. *Testimonio hoc se non urgeri* asserit; & quamvis infallibilis fuerit Christi prædictio, & de obiecto infallibili; tamen ad eam proferendam, Scientiam in Deo mediam statuendam non esse, quâ hæc conditionatè futura infallibiliter nouerit in seipsis. Quò igitur pacto ea cognouit? Dicam inquit, *Tyrus & Sidonij habebant piam affectionem erga miracula.* Imprimis hoc fictum est & gratis dicitur. Sed quid deinde? Audi *Stante*, inquit Caramuel, *illorum decreto, quod uellent habere religionem, quae confirmaretur miraculis, necessario sequebatur per consequentiam realiter infallibilem, illos si uidissent prodigia, à Deo fuisse conuertendos. Et quidem pios eorum affectus, & desiderium inquirendi ueritatem per miracula, cognoscebat Visionis Scientiâ Deus, nec indigebat Scientiâ mediâ.*

Huic explicando, decretum quoddam absolutum Tyrionum & Sidoniorum asserit Caramuel

Sed sine ulli fundamento id fingitur.

Multa hic sanè assumuntur satis liberè, parùm tamen probabiliter. Nam de *piâ illâ Tyrionum affectione erga miracula*, & de *pio desiderio inquirendi ueritatem per miracula*, nihil usquam aut in sacris Scripturis, aut historiâ profanâ legimus: Propheta verò arrogantiam Tyrionum, grauissimis sanè verbis passim infectantur. Nihil saltem hæcenus de Tyrionum & Sidoniorum pietate legi, nisi quod piè de eis sentiat Caramuel, ut Deo Scientiam mediam illimitatam detrahat. 31.

Age porro, cum te Scripturis omnibus, quæ pro Scientiâ mediâ afferuntur, explicandis, *probabiles & fortè manifestas solutiones daturum pollicearis* n. 114. An hoc probabile, ne dicam manifestum est, Tyrios ex pio affectu inquirendi ueritatem, decretum condidisse, quo sese obstringerent religionem assumpturos quæ miraculis confirmaretur? si manifestum id est, certè ex historiâ manifestum sit necesse est. Itaque decretum illud producat Caramuel, dicatque apud quem legatur, aut ex quo tabulario uetus istud nobisque incognitum decretum depromserit. Manifestum autem illud cum non sit, quomodo iam uel probabile 32.

Es sine uilâ probabilitatis quidem specie.

probabile faciet, apud Tyrios solos decretum extitisse, quod nec ab illis, nec ab ullâ vniquam natione conditum legimus? Vterius peto, an totius Tyri & Sidonis senatus-consulto decretum istud prodierit, an verò singuli ciues, hoc sibi liberè condiderint? Quid hic rursus afferet auctor, vt alterutrum vel in speciem probabili ratione asserat? Quasi verò de Religione dubitarint omnes Tyrij & Sidonij, qui Idololatriæ pertinaciter inhærebant, vt ex sacris constat litteris: aut magna ipsis in verâ Religione inquirendâ esset curatio, qui toti in mercaturâ promouendâ, diuitiisque toto orbe perquirendis incumbebant. Figmenta esse hæc decreta, piæque Tyriorum affectiones excogitatas tantum esse, nemo non videt. Et tamen sine ficto illo decreto, Christi sententiam infallibilem esse non potuisse vult Caramuel; quam tamen realiter infallibilem & veram fuisse fatetur. Aliunde itaque veritas illa perenda est, quàm ex hoc ficto decreto Tyriorum, quod numquam in rerum naturâ fuit.

33. Illud quoque Caramuel aduertat necesse est, Christum non simpliciter dixisse *si in Tyro & Sidone factæ fuissent virtutes, pœnitentiam acturos*, verum & modum expressisse: nimirum *in cilicio & cinere pœnitentiam acturos*. An hoc igitur etiam *necessario sequebatur per consequentiam realiter infallibilem* ex Tyriorum decreto, quo *volebant habere Religionem confirmatam miraculis*? an non poterant conuerti & pœnitentiam agere, sine cilicio & cinere? sine dubio. Vnde igitur Christus pœnitentiam hanc conditionate futuram, infallibiliter norat agendam fuisse in cilicio! sanè cum non nisi in Tyriorum decreto absoluto, id per infallibilem consequentiam Christus nosse potuerit, vt vult Caramuel, aliud ego decretum priori assuendum iudico, cuius forè oblitus fuerit; nimirum Tyrios, senatus-consulto irrefragabili & in omne tempus duraturo, legem condidisse, quo omnes ciues tenerentur illico ad verum Deum conuerti, cum virtutes fierent in Tyro, qualès postea factæ sunt in Corozaim: neque hoc tantum; sed ad placandum Numen, pœnitentiam liquido præscripsisse ciuibus, quâ non alio modo, sed in cinere & cilicio prorsus pœniterent. Quàm verò probabile sit tam pia, vt Caramuel ea vocat, decreta in impio prorsus populo extitisse, iudicium penes Lectorem sit. Denique vt rem conficiam, futilitatemque figmenti Caramuelici euincam: an Tyrijs & Sidonijs nota non

S

erant

erant miracula quæ Christus patrabat quotidie ? quis id certè neget in tam exiguo locorum interuallo, miraculisque quæ, teste Euangelio, passim diuulgabantur per omnem terram ? cur ergo conuersi non sunt ? nisi fortè decretum istud coniderint post Lazari aut certè Christi resurrectionem ; aut sanè conditio ista decreto inserta fuerit, non alia ipsis credibilia fore miracula, nisi in Tyri & Sidonis foro aut compitis patrarentur. Nimis absona hæc sunt, quàm vt fidem faciant vel inueniant.

§. VI.

Iterum fingit decretum inauditum in Iusto raptò, vt explicet locum Sap. 4.

*Exponitur
speculatio
Caramue-
la.*

Vltimum tandem illudque rursus celeberrimum è Scripturâ testimonium, quod sibi Caramuel dissoluendum proponit, est illud Sap. 4. *Raptus est nimirum iustus, ne malitia mutaret intellectum ipsius.* Sciuit itaque Deus iusti, quem è viuis eripiebat, intellectum mutandū seu deprauandū, in viuis si maneret. Sciuit, inquit Caramuel, sed non per scientiam mediā. Quomodo igitur ? Audi. *Possumus, inquit, dicere siue ille locus intelligatur de Enoch, siue de quocumque alio Iusto, sepè contingere quòd Scientiā suā Visionis, Deus cognoscat aliquod decretum humane libertatis perseueraturum v. g. per duos dies, & respecturum obiecta secundū se indifferentia ; que primā die sint bona extrinsecus propter adiacentes aliquas circumstantias, postridie mala propter aliquas circumstantias superuenientes. Poterit ergo Deus, hominis liberò arbitriò illas secundas circumstantias impedire, aut etiam hominem eripere è loco in quem illæ concurrent : neque ad hoc egebit Scientiā mediā. Quod vt clariùs exponat, sit inquit crastina dies ieiunio colenda Madriti, non Compluti. Sit Madriti Albericus, & nihil de ieiunio cogitans, statuatur apud se voluntate efficaci, se cœnaturum totā hebdomade : maneat hoc decretum etiam totā, ergo hodie cœnando Albericus non peccabit, & cras si cœnet Madriti peccabit. Quid ergo vetat, quòd vel Deus faciat quod in mentem eius non veniat diem crastinum esse ieiunij : aut etiam ad alicuius amici instantiam, aut etiam tactus Diuinitus (& se velis non solum præ-*
determinatus